

τό Παρίσι, να πάη στο Βέλγιο, για να κάνει διαλέξεις, να βοηθήσει κάλλιτερους απ' τους παρισιανούς και να γράφει τέλος κανένα βιβλίο έντυπώσεων από το ταξίδι του. 'Αλλ' υπήρχε και κάποιος άλλος λόγος που ήθελε να φύγει από το Παρίσι. Είχε συγχαίσει τους παρισιανούς που τους θεωρούσε σαν μια ιδιαίτερη ανθρώπινη οάση. 'Εξ άλλου τον πείραζε πολύ και το ότι ήταν παραγωγισμένος : «Είμαι ένας γέρος, έγραφε σε κάποιο τον φίλο. Τό ήθος μου, μες στην γενική μετριότητα, χαρακτηρίζεται ως άνομαλίο. Οι συνάδελφοί μου με φθονούν γιατί δεν είμαι άγαμέμνωνος σαν κι' αυτούς. Με πέντε-έξη ανθρώπους συννενοούμαι. Άλλοτε πως τί οι δουλίες και οι συζητήσεις ; Δεν υπάρχει πιά άσκοπο πρόμα».

Ειρωνία της μοίρας ! 'Ενώ επάλευε με τέτοια απόγνωση έναντι των πιο άδυσχερήτων έχθρων, έξοφρα του προτείνουν να τον παρασημοφορήσουν !

«'Ας παρασημοφορήσουν, έγραφε, άλλος τους κατοίκους της Γαλλίας εκτός μένα. Γιατί να παρασημοφορήσουν ένα ποιητή, ένα άνομηλ' άνθρωπο, που ποτέ δεν τους ζήτησε κανέναν είδος παράσημο ; 'Εν τώ μεταξύ ένα βιβλίο που γράφει, το αφήνει άτελειώτο. Γιατί να το γράφω, λέει, αφού είμαι βέβαιος, ότι θά περάσω και αυτό άπαραίτητο ;»

'Ως τόσο η άνεγχεία του όλο και αυξάνει. Κανείς δεν του κάνει πιά πίσωσι. Για να ζεσταθή και τα βιβλία και τα έπιπλά του και έπειδή δεν μπορεί να ληρώση το νοίκι του, αναγκάζεται μες σ' ένα μίνα ν' αλλάξει έξη φορές δωμάτιο. 'Υπήρχαν νύχτες που έμεινε και άστεγος και που τις πέρασε, σαν τους χειρότερους άλητες επάνω στους μπάζους των πάρκων. Κοιμότανε αυτόζκλητος στά σπύια των φίλων του και έγερμάτιζε μαζί τους κατά τον ίδιο τρόπο, για να τους κάνει δήμεν συντροφία. 'Όλη τη μέρα του τίν προνούσε τρέχοντας έδω και κει προς εφορειν χωριάτων. Τά βόσανα τον είχαν γεράσει. 'Αν και 46 μόλις χρόνων, φαινόταν σαν γέρος. Τόν επνομάζαν φάντασμα, καταραμένο γέρο, περιπλανώμενο λουδαίο.

'Άλλοι τον έλεγαν ιερέα. Φαίνεται, ότι το παρατσούζλι αυτό του άρεσε, γιατί κι' ο ίδιος συχνά ρωτούσε : «'Αλήθεια δεν είμαι οά παπάς, οά κολαρομένος παπάς ;»

Σεις κουβέντες του ή ήταν τραγικός ή άπότομος ή έλεγε άφάνταστες τερατολογίες. Κάποτε τρώγοντας, ρώτησε έξοφρα το συνδαιτυμόνα του, έναν ήσυχο άνθρωπίκο :

— Μήπως φάγατε, κύριε, μιαλά μικρού παιδιού ; είδατε τί θαμνίσιο φραγητό που είναι ;

Και άλλοτε, πάλιν στο ξενοδοχείο, άρχισε την κουβέντα του, με τά έξις λόγια, που άπόφωσαν όλμ τον τρομό τον συνδαιτυμόνα του :

'Όταν, που λέτε, σκότωνα τον πατέρα μου...

Στά ένεχειροδανειστήρια και στά παλαιοπολιεία δεν κατέφευγε πιά άπομείνει και από έλλειψη βιβλίων δεν ήταν πιά δυνατόν να εργασθή. Βρισκότανε μες σ' έναν φαίλο κώλο ζητούσε ναύρη χρήματα για να κερδίση χρήματα. 'Απ' την έταιρεία των συγγραφέων δεχότανε και τά μικρότερα ποσά. 'Η κατώτασις αυτή δεν ήταν δυνατόν να παραταθή. Πρό του οικονομικού του άδιεξόδου ο Μπωτανλιό απέφασισε να πάη στο Βέλγιο για να κάνει διαλέξεις. 'Αλλά και κει καθώς θά ίδουμε έξακολούθησε η ίδια μαρτυρική του ζωή, μιά ζωή απ' τις πιο τραγικές, απ' τις πιο φρυιαστικές που υπήρχαν.

Κ. Παράσχες

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΙΑ ΟΣΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

- Τά κείνα σνλλογίζομαι, χλωμά και οργανώμένα,
Στά δάκρυα φαντισμένα
Πονετικής αήξης,
- Τά όδδα που έχρουα τ' αγρόν, άδιδον αίμα αγάλη,
Σ' άδύοητο κανάλι,
Στήν άγκυλιά της γής.
- Τά φύλλα και τά σίννερα, που φεύγουν και πεθαίνουν,
Τά δέντρα να όπομείνουν
Τη μοίρα τους μικρά,
- 'Ό,τι θά μείνη άκίνητο και καθετί που πέφτει,
Στης λίμνης τόν καθρέφτη
Τά ρούφραρα νεκρά
- Κι' άκόμα σνλλογίζομαι, με μιά θλιμμένη έννοια,
Τά χόσια τά κροένια
—'Ω ! σπαραγμός κρυφός !—
- Κι' εώς ματάκια που ήνθα, κάτω απ' τά βλέφαρά σας,
Στά σκοτεινά νερά σας,
Βασίλευε τό φός...

Λάμπρος Πορφύρας

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΕΝΟΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ

'Υπάρχει στον τρόπο με τον οποίον εκφράζεται ο έπαινος, στον τόνο της φωνής εκείνου που τον εκφράζει, κάποιο δηλητήριο που μεθ' και τον πιο δυνατόν ακόμη άνθρωπο.

Είπε δυστύχημα πολλές φορές για μιά γυναίκα να είναι πάρα πολύ λογική. 'Όλα τά λογαριάζει, ακόμη και την αγάπη. 'Αλλά άγάπη ζυγισμένη, δεν είναι αγάπη.

«Είμαι χαρτοπαίκτης και γυναικάς» έλεγε κάποιος. Ψέμματα δυο πάθη δεν μπορούν να συνυπάρχουν στην καρδιά του ανθρώπου, γιατί τό ένα διώχνει τό άλλο.

Μην έχετε ποτέ έμπιστοσύνη στον έρωτα γυναικός με φαντασία ζωηρή και άχαλίνωτη. Τέτοιες γυναίκες δεν μπορούν ν' αγαπήσουν.

«Πούος ξέρει τί κακό σκοπεύετε να τό κάνετε για να το χαιρογελάτε έτσι» έλεγε κάποιος σε μιά κυρία που είχε χαιρογελάσει με τον γλυκύτερο τρόπο σε ένα κώλο. Και δεν είχε ίσως άδικο. 'Όταν η γυναίκα θέλει να κάνει κακό, τότε γίνεται πιο ύποκριτική.

'Ενας σοφός ινδός είπε : «'Η γυναίκα καμμία φορά, μην μωρώντας να σε πνίξη, σου χαιρογελά.»

Για δυο λόγους σκότώνει κανείς ή γιατί μισεί ή γιατί αγαπάει.

'Ο πλατωνικός έρωσ άνοίγει την πόρτα στον ύλικόν έρωτα.

Οι όρατες σκέψεις είναι τά λουλούδια της ψυχής, τά όποια ο ίδιος ο Θεός, ο τέλειος αυτός κηρυχός άδραστεύεται να ποτίξη. Φυτρώνουν καμμά φορά στην καρδιά του ανθρώπου, αλλά δεν άνθούνε ποτέ.

'Ο άνθρωπος είναι ύπερα από τά κουνούπια τό πιο βλαβερό και ένοχλητικό ζώοφρο.

Είπε εύκολώτερο να τετραγωνίσης τόν κώλο παρά να ρήξης σταθερότητα στον έρωτα.

'Η χώρα της φαντασίας έχει όρια, προς βορράν την 'Απογοήτευση' προς δύσης την Δυστυχία, προς νότον την 'Απελπισία και προς ανατολός την Αυτοκτονία.

Στό μέτωπο κάθε άνδρός διαβάζω : βλακεία. Στό μέτωπο κάθε γυναίκας : άνία. 'Η βλακεία των άνδρών έξηγει την άνία των γυναικών.

'Η 'Ελλάδα είναι η μόνη φιληνάδα, στην όποιαν συγχωρεί κανείς κάθε είδος απιστίας.

Α Ν Ε Κ Δ Ο Τ Α Κ Ι Α

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ ΤΑ "ΜΕΛΑΓΧΣΑΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ,

'Υστερα από ένα μεγάλο ταξίδι, που έκανε σ' όλη τη Γαλλία ο διάσημος 'Ιταλός κριτικός Φιορεντίνο, έπηγε και στο Παρίσι όπου η πρώτη του σκέψη ήταν να επισκεφθή τόν ένδοξο τότε Γάλλο συγγραφέα 'Ονορέ ντε Μπαλζάκ.

'Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος δέχτηκε στο σπίτι του τόν 'Ιταλό κριτικό με μεγάλη ευγένεια και του έδειξε την βιβλιοθήκη του, όπου μεταξύ των άλλων βιβλίων φυγουράριζαν και πολλοί τόμοι από τά έργα του. 'Εξαφρα όμως τά μάτια του Φιορεντίνο πέσανε επάνω σ' ένα βιβλίο τό όποιο έφερε τόν τίτλο : «Μελαγχολικά Διηγήματα.»

Κατάπληκτος ο 'Ιταλός κριτικός ερώτησε με άπορία τόν Μπαλζάκ.

— 'Ως τώρα έχω διαβάσει τά φιλοσοφικά διηγήματά σας, καθώς και τά «Διασκεδαστικά διηγήματα», που έχετε γράψει. 'Αγνοούσα όμως, σας βεβαίω, έντελώς, ότι είχατε γράψει και αυτό τό βιβλίο του «Μελαγχολικών διηγημάτων».

— 'Ανοίχτε τη Βιβλιοθήκη να τό ιδήτε ! του άπάντησε τότε ο Μπαλζάκ χαιρογελώντας. 'Ο Φιορεντίνο έπηρε τότε από τη βιβλιοθήκη του τό περίεργο αυτό βιβλίο.

— Μά τι είναι αυτό ; ρώτησε ο 'Ιταλός κριτικός, μόλις άνοιξε τό βιβλίο αυτό και είδε στις διάφορες σελίδες του μεικούς τίτους χειρόγραφους, οι όποιοι έλεγαν με μεγάλα γράμματα : Κρέας, Λαχανικά, Ρίζι, Ζάχαρι. . . και διάφορους αριθμούς από κάτω

— Είναι ένα από τό τελευταία βιβλία μου, του άπάντησε γελώντας ο Μπαλζάκ. 'Εδώ γράφω τις έντυπώσεις από τήν... καθημερινή ζωή μου !...